

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 96. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639967003568/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

Destouches havde stedse været min *Favorit Autor*, saa Vel for hans Fiine *Caracterer* og *Contraster*, som og for hans store *Decence*. Jeg valgte mig altsaa hans *L'amour usée* og da den var færdig bad jeg *Bornemann* at komme en Eftermiddag til mig, for at gaae den igiennem med mig.
10 Han fandt *Stiilen* saa flydende og Dansk, de Franske *Finesser* saa vel trofne efter Begge Sprogs *Genie* og det latterlige i de Gamles *Caracterer* saa vel vedligeholdt, at den moerede ham uendelig og han indstændig Bad mig io før io heller at Bestemme en Dag til at lade ham som *Souffleur* forelæse den. Vel spaaer jeg Dem, lagde han til, at den ikke
13 bliver spillet; thi den er ganske stridig imod Hensigten, hvorfor man har overhængt Dem om en Oversættelse, Deres skulde hæve Frøken *Bnfeches*, men hendes maae derimod krybe saaledes i Skiul, at denne vist ikke Bliver Brugt. Efter hans Raad, Bad jeg dem at Bie-
vaane Oplæsningen, gierne vilde Frøkenen dadle, og gjorde paa et
20 par Steder de Jndveninger, at det ikke var nøye efter *Originalen*; men *Bornemann* svarede hende: Meeningen er fuldkommen rigtig, men Bogstaven er der ikke, det sidste kan en Skolepog gjøre, men det andet kræver *Genie*, Kundskab i Sprogene og Eftertanke. Paa nogle af de vanskeligste Stæder, bad min Fader *Bornemann* om *Mskrp*: ventelig
23 i den Tanke, at han havde rettet det, men da han intet fandt overstrøgen, saa sagde han jntet. Jmidlertiid traf *Bornemanns* Spaaedom rigtig ind. Greven og Frøkenen Beholdt Stykket saa længe for at skrive Deres Roller ud, at det ikke kunde blive spillet.

Det Præg af *Genie*, som *Bornemann* offendtlig paa stod at denne
26 Oversættelse Bar, voldte ikke allene, at jeg maatte forandre endeel Steder i hans *Polieuctes*, men han skyndte mig idelig til ikke at Lade de Gaver, som Forsynet havde betroet mig til høyere Hensigter Ligge døde og udyrkede. Han forestillede mig, at jeg Burde og maatte ansee den Lære og Læse lyst, der havde Bragt mig til at overvinde U-
33 mueligheder for et Vink, som jeg ikke uden at forsynde mig imod

- det høieste Væsen kunde undslaae mig for at følge. Mine Jndvendnin-
ger var, at jeg ingen Nytte kunde see der af for mig eller andre, und-
tagen den Fornøylese Arbeydet kunde volde mig. Jngen veed, svare-
de han, hvad der er giemt i Tiidens Skiød; og Bær De saa megen Venskab
40 for mig, som jeg smiggrer mig med, saa kan den Fornøylese det vil
være mig, at see Frugter af Deres *talent* ikke være Dem ligegyldig.
Jeg Bad ham derpaa at vælge mig et Arbeyde, og han gav mig *Græssets*
le Merchant til at oversætte; som jeg ogsaa gjorde, og her seer min
Ven hvorledes jeg blev Oversætter.
- 45 Dette skeedte i Foraaret 1761 og strax efter at Vi om Sommeren var
kommen paa Landet Blev jeg angreben af den græsseligste *Hypocondrie*.
Jeg tog til Byen igien, for at være hos *Wolert* men alt hvad jeg Brugte
var forgieves; jeg mistede i Sex Dage meere end 16 *Caffee* Kopper
Blod, uden at min Angst tog af, og endskiønt jeg var saa mat at jeg
20 neppe kunde vinde over et Stue Gulv, saa slog mit Hierte dog saale-
des, at man kunde see dets Bevægelser paa mine Klæder naar
man stod tree til fiire Alen fra mig. *Wolert* anordnede mig alt-
saa Staal Curen, som jeg brugte i Syv Uger, men i al den Tiid
forbød han mig paa det strængeste at sye eller Læse. Jeg maatte
5 gaae to Tiimer hver Formiddag og to Tiimer imod Aften und-
tagen den Dag jeg kiørte til Byen for at tale med ham, da de fiire
Miiles Kiørsel var *Motion* nok, den øvrige Tiid af Dagen skulde
jeg enten spille Bolt, Kegler, Kort eller deslige, dog da han saae
at jeg sad meget Lige og skrev, saa fik jeg ogsaa Lov dertil, men
10 paa Vilkaar, at jeg ikke maatte vælge nogen rørende *Materie*. Da
Bornemanns Forretninger ikke tillod ham at komme saa langt
fra Byen, saa var det meget mueligt, at i den lange Tiid, som
vi ikke saaes og taledes ved, Skrive Lysten var forgaaet mig, men
saa maatte Sygdom gjøre mig dette Arbeyde til en Nødvendighed
15 hvorved *Destouches L'Homme Singulier* fik en Dansk Kiøl, og da